

Sbírka zákonů a nařízení republiky Československé

Částka 47.

Vydána dne 21. května 1946.

Cena Kčs 1.80.

O B S A H:

(103.—106.) **103.** Zákon o zvláštních služebních přídavcích soudců z povolání a ostatních justičních zaměstnanců. — **104.** Nařízení, jímž se mění § 219 prováděcího nařízení k celnímu zákonu. — **105.** Nařízení, jímž se zřizuje československý vojenský řád „Za svobodu“. — **106.** Nařízení, kterým se provádí § 9, odst. 4 zákona ze dne 14. dubna 1920, č. 303 Sb., o zubním lékařství a zubní technice, ve znění zákona ze dne 11. července 1934, č. 171 Sb.

103.**Zákon****ze dne 12. dubna 1946,**

o zvláštních služebních přídavcích soudců z povolání a ostatních justičních zaměstnanců.

Prozatímní Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

(1) Soudcům, soudcovským čekatelům a konceptním úředníkům justiční správy, kteří mají podle § 4 zákona o organizaci soudů ze dne 27. listopadu 1896, čís. 217 ř. z., způsobilost k úřadu soudcovskému a jsou ustanoveni u některého soudu anebo justičního úřadu v činné službě, přísluší zvláštní přídavek měsíčně 700 Kčs, splatný se služným.

(2) Zaměstnancům účetní, vyšší pomocné soudní a kancelářské (i pomocné) služby v činné službě přísluší takový přídavek ve výši měsíčně 500 Kčs, zaměstnancům služby zřízené v činné službě měsíčně 400 Kčs.

§ 2.

Tento zákon nabývá účinnosti v zemích České a Moravskoslezské dnem 1. ledna 1946; provede jej vláda.

Dr. Beneš v. r.

Fierlinger v. r.

Gottwald v. r.

Dr. Stránský v. r.

Široký v. r.

Dr. Šrámek v. r.

Ursíny v. r.

Masaryk v. r.

gen. Svoboda v. r.

Dr. Ripka v. r.

Nosek v. r.

Dr. Šrobár v. r.

Dr. Nejedlý v. r.

Dr. Drtina v. r.

Kopecký v. r.

Laušman v. r.

Đuriš v. r.

Dr. Pietor v. r.

gen. Hasal v. r.

Hála v. r.

Dr. Šoltész v. r.

Dr. Procházka v. r.

Majer v. r.

Dr. Clementis v. r.

gen. Dr. Ferjenčík v. r.

Lichner v. r.

104.**Vládní nařízení****ze dne 30. dubna 1946,**

jímž se mění § 219 prováděcího nařízení k celnímu zákonu.

Vláda republiky Československé nařizuje podle celního zákona ze dne 14. července 1927, č. 114 Sb., a podle zákona ze dne 19. února 1946, č. 30 Sb., o nové úpravě československého práva v oboru nepřímých daní a státních finančních monopolů:

§ 1.

(1) Ustanovení § 219, odst. 2 a 3 vládního nařízení ze dne 13. prosince 1927, č. 168 Sb., jímž se provádí celní zákon, se mění takto:

„(2) Ze zboží jmenovaného v seznamech A a B níže uvedených se vybírá náhradní dávka za daň z cukru a za monopolní daň z lihu.

(3) Žádá-li strana prohlašující zboží výslovně, aby se vyměřila náhradní dávka podle skutečného obsahu cukru nebo alkoholu, vyměří se:

a) ze zboží vyrobeného z cukrů saz. čís. 19 nebo s přísadou tohoto cukru náhradní dávka částkou 500—Kčs za 100 kg čisté váhy použitého cukru;

b) ze zboží vyrobeného z lihu nebo s přísadou lihu náhradní dávka částkou 115—Kčs za hektolitrový stupeň použitého alkoholu.“

(2) Seznamy A a B uvedené v § 219, odst. 4 téhož nařízení se mění takto:

A. Náhradní dávka za daň z cukru.

Saz. čís.	Druh zboží	Stálá náhradní dávka	Vyměřovací základna	Tára pro vnitřní obaly
		Kčs		
108b	Lihové tekutiny pálené, s přísadou cukru (likéry, punčové tresti atd.)	150.—	100 litrů	
112	Uměle připravené nápoje, slazené, (limonády)	225.—		
114	Pečivo s přísadou cukru (s cukrem připravované biscuity [sušenky], kakesy, koláče, perník, oplatky, paštiky, dorty, suchary a podobné věci)	100.—	100 kg čisté váhy	pro plechové krabice 14%, pro kartonové obaly 10%
127	Čokoláda a jiné čokoládové výrobky s cukrem	275.—		pro bedničky 15%
	Čokoládová cukrátká	425.—		pro plechové krabice 14%, pro kartonové obaly 10%
130 a	Plody cukrem obalované (pomerančová kůra, citronát atd.), pak cukrem obalované koření, kořínky, květinové listy a pod.	300.—		pro dřevěné bedničky 12%, pro kartonové obaly 7%
131	Povidla, pasty, huspeniny, zavařeniny, kdoulová šťáva, rosoly atd., vše s cukrem zavařované	250.—		pro sklenice, láhve, hrnce 25%, pro plechové krabice 10%
130 131 132	Ovocné a bobulové šťávy s přísadou cukru, jakož i uměle připravené nápoje, slazené, nikoli však alkoholické	225.—	100 litrů	
131 a 132	Cukrátká (bonbony, karamely, dragées, desertní bonbony, fondants, pokroutky mátové, pralinky, pokroutky z čišťeného cukru, rock-drops, pěnové výrobky [španělský vítr], marcipán, cukr ječný, limonádový prášek, celtličky atd.)	425.—	100 kg čisté váhy	pro plechové krabice 14%, pro kartonové obaly 10%
	Dětské moučky, dětské moučky mléčné, kaštanová moučka, s přísadou cukru	150.—		pro plechové krabice 10%
	Turecký med, cukroví, zboží tragantové	100.—		pro plechové krabice 14%, pro kartonové obaly 10%
	Zahuštěné nebo sušené mléko, s přísadou cukru	200.—		pro plechové krabice 10%

B. Náhradní dávka za monopolní daň z lihu.

Saz. čís.	Druh zboží	Stálá náhradní dávka	Vyměřovací základna	Táza pro vnitřní obaly
		Kčs		
109	Desertní vína s přísadou alkoholu (cyperské, kapské, madeira, malaga, malvasia, marsala, moskato, porto, sherry, xeres a pod.), mají-li více než 15, nejvýše však 22½ -objemových procent alkoholu	862.50	100 kg čisté váhy nebo 100 litrů	pro sudy 13%
		115.—	nebo 100 kg čisté váhy (litrů) a stupeň přes 15 ob- jemových procent	pro sudy 13%
620*)	Ethylnatý ether (sirný ether)	20.125.—	100 kg čisté váhy	pro sudy 20%
630	Alkoholická léčiva, nemají-li více než 15 objemových procent alkoholu	1.725.—	100 litrů	
632	Alkoholické aromatické tresti	10.350.—		
633b	Voňavky a kosmetické prostředky obsa- hující alkohol	10.350.—		

*) Za ethylnatý (sirný) ether k průmyslovým účelům nevybírání se náhradní dávka, předloží-li strana podle bodu V ministerského nařízení ze dne 25. května 1903, č. 135 ř. z. (nař. uh. ministerstva financí ze dne 18. června 1903, č. 34.504) povolení finančního úřadu I. stolice k odběru sirného etheru k průmyslovým účelům, vyrobeného z lihu daně prostého.

§ 2.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede je ministr financí.

Fierlinger v. r.

Gottwald v. r.

Ursíny v. r.

Masaryk v. r.

gen. Svoboda v. r.

Nosek v. r.

Dr. Šrobár v. r.

Dr. Nejedlý v. r.

Kopecký v. r.

Laušman v. r.

Đuriš v. r.

Dr. Pietor v. r.

gen. Hasal v. r.

Dr. Procházka v. r.

Majer v. r.

105.

Vládní nařízení ze dne 2. dubna 1946,

jímž se zřizuje československý vojenský řád
„Za svobodu“.

Se souhlasem presidenta republiky Československé nařizuje vláda podle § 1 zákona ze dne 21. října 1936, č. 268 Sb., o rádech a titulech:

§ 1.

(1) Zřizuje se československý vojenský řád „Za svobodu“ o třech stupních jako vojenské vyznamenání pro československé nebo cizí státní občany, kteří v letech 1939 až 1945 svou činností vojenskou v zahraničí nebo na půdě Československé republiky přispěli k jejímu osvobození.

(2) Blížší ustanovení o tomto vyznamenání obsahují připojené stanovy, které jsou součástí tohoto nařízení.

§ 2.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedou je ministři národní obrany a zahraničních věcí.

Stanovy československého vojenského řádu „Za svobodu“.

Čl. 1.

Československý vojenský řád „Za svobodu“ (v dalším řád) je založen se souhlasem presidenta republiky nařízením vlády jako vojenské vyznamenání pro československé i cizí státní občany a uděluje se za činy vojenské v zahraničí nebo ve vlasti v letech 1939 až 1945, jimiž přispěli k osvobození Československé republiky.

Čl. 2.

Řád může být udělen:

a) československým státním občanům, kteří dobrovolně vstoupili do československé zahraniční armády v letech 1939 a 1940 a tím přispěli k vybudování československé armády v zahraničí,

b) československým státním občanům, kteří v letech 1939 až 1945 bojovali v zahraničí nebo na půdě vlasti proti vetřelcům, a přispěli tím k osvobození Československé republiky, zvláště pak těm, kteří pro takovou činnost byli žalářováni nebo mučeni.

Čl. 3.

Lze jej udělit i cizím státním občanům, kteří se činností v boji zasloužili o osvobození Československé republiky.

Čl. 4.

Řád má tři stupně:

I. Zlatou hvězdu československého vojenského řádu „Za svobodu“.

II. Stříbrnou medaili československého vojenského řádu „Za svobodu“.

III. Bronzovou medaili československého vojenského řádu „Za svobodu“.

Čl. 5.

Popis jednotlivých stupňů řádu a stuhu:

a) I. stupeň je řádový odznak, jehož základem je pozlacená hvězda s pěti jehlancovými paprsky vepsaná do kruhu o průměru 55 mm. Střed hvězdy vyplňuje kruhový terč, dotýkající se vnějším lomu paprsky hvězdy. Uprostřed kruhového terče jest zmenšený motiv medaile (viz níže), jež v mezikruží obepíná nápis „ZA SVOBODU ČESKOSLOVENSKA“. Hvězda je podložena postříbřeným věncem z lipových listů o průměru 40 mm;

b) II. stupeň je stříbrná medailě o průměru 35 mm, která má na lici relief dvou hlav československých vojáků v přílbě s nápisem „ZA SVOBODU ČESKOSLOVENSKA“. Na rubu střed medaile vyplňují dva zkrřížené meče. Nahoře na stuze je nápis „Pravda vítězí“, pod tímto nápisem trojlístá lipová ratolest. Dole pod zkrříženými meči letopočet „1939—1945“. Medaile je zavěšena na stuhu poutkem;

c) III. stupeň je bronzová medaile téhož ražení jako medaile stříbrná;

d) stuha je 37 mm široká, 60 mm dlouhá, z moirée hedvábí a je rozdělena takto: uprostřed modrý pruh o šířce 23 mm, ohraničený dvěma bílými proužky o šíři 1 mm, a na obou okrajích stuhu červený pruh 6 mm široký.

Čl. 6.

a) I. stupeň následuje za řádem M. R. Štefánika. Nenosi-li se in natura, vyjadřuje se stužkou ozdobenou pozlacenou miniaturou hvězdy tohoto stupně řádu;

b) II. i III. stupeň řádu se nosí za československým válečným křížem z r. 1939 a vyjadřuje se, nenosi-li se in natura, touž stužkou, při čemž se II. stupeň vyznačuje postříbřenou pěticípou hvězdičkou.

Čl. 7.

Řád se uděluje doživotně a bezplatně. Vyznamenaný dostane zároveň diplom, který ho opravňuje řád nositi. Řád se neuděluje in memoriam.

Čl. 8.

Zemřel-li vyznamenaný, ponechá se řád dědicům. Nesmějí jej však nositi.

Čl. 9.

Řád ztrácí, kdo byl soudem odsouzen pro takový trestný čin, který má v zápětí ztrátu tuzemských i cizozemských řádů, vojenských i občanských vyznamenání a čestných odznaků. Odsouzený je v takovém případě povinen vrátiti řád spolu s diplomem ministerstvu národní obrany.

Čl. 10.

Toto vyznamenání propůjčuje prezident republiky, po případě ministr národní obrany nebo velitel vojska, zmocní-li je k tomu prezident.

Fierlinger v. r.

Gottwald v. r.	Laušman v. r.
Ursíny v. r.	Đuriš v. r.
Masaryk v. r.	Dr. Šoltész v. r.
gen. Svoboda v. r.	Dr. Procházka v. r.,
Dr. Ripka v. r.	též za ministra Hálu
Nosek v. r.	Majer v. r.
Dr. Šrobár v. r.	Dr. Clementis v. r.
Dr. Drtina v. r.	gen. Dr. Ferjenčík v. r.

Lichner v. r.

106.

Vládní nařízení

ze dne 26. dubna 1946,

kterým se provádí § 9, odst. 4 zákona ze dne 14. dubna 1920, č. 303 Sb., o zubním lékařství a zubní technice, ve znění zákona ze dne 11. července 1934, č. 171 Sb.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 9, odst. 4 zákona ze dne 14. dubna 1920, č. 303 Sb., o zubním lékařství a zubní technice, ve znění zákona ze dne 11. července 1934, č. 171 Sb.:

§ 1.

Osobám, které po ukončení povinné školní docházky vstoupily do učení živnosti zubotechnické v době od 7. května 1920 do 28. července 1934, lze udělit v mezích § 7 oprávnění k samostatnému vykonávání zubní techniky, jestliže

a) vyhovují všeobecným podmínkám pro nabytí koncese, stanoveným nařízením ze dne 20. března 1892, č. 55 ř. z., jímž se živnost zubních techniků zařazuje mezi živnosti koncesované,

b) jsou státně a národně spolehlivé,

c) byly činny v zubní technice nepřetržitě nejméně po dobu 8 let před účinností tohoto nařízení; na překážku není přerušení způsobené těžkou nemocí ne delší jednoho roku, vojenskou službou, nebo povinným přidělením do jiného zaměstnání v době nesvobody,

d) prokáží zkouškou podle tohoto nařízení nadprůměrné znalosti a zručnosti v oboru zubní techniky.

§ 2.

(1) Pro vykonávání zkoušek podle § 1, písm. d) se zřídí při ministerstvu zdravotnictví potřebný počet zkušebních komisí, jejichž členy jmenuje ministr zdravotnictví.

(2) Každá komise se skládá ze zástupce ministerstva zdravotnictví jako předsedy a tří zkušebních komisařů, vybraných z učitelů a asistentů lékařských fakult nebo z učitelů a asistentů Státního ústavu pro zubní lékařství. Za každého člena se jmenuje náhradník.

§ 3.

(1) Zkouška je písemná, ústní a praktická.

(2) Předmětem zkoušky jsou veškeré výkony na zubech a chrupu, jež jsou nutny k tomu, aby se mohla provést umělá náhrada zubů a chrupu (§ 4 zák. č. 303/1920 Sb., ve znění zákona č. 171/1934 Sb. a § 2 vládního nařízení ze dne 27. dubna 1922, č. 132 Sb., kterým se provádí toto ustanovení), a k nim potřebné znalosti teoretické.

§ 4.

(1) Přihlášky ke zkoušce je nutno podati u ministerstva zdravotnictví nejpozději do 3 měsíců po vyhlášení tohoto nařízení.

(2) K přihlášce je třeba přiložit tyto doklady:

a) vylíčení dosavadního života s podrobným popisem učební doby a činnosti v oboru zubní techniky,

b) rodný nebo křestní list,

c) osvědčení o státním občanství,

d) osvědčení o státní a národní spolehlivosti,

e) vysvědčení zachovalosti,

f) výuční list nebo výuční vysvědčení,

g) pracovní vysvědčení.

Mimo to může žadatel přiložit také jiné doklady, které pokládá za významné. Pracovní vysvědčení (písm. g) musí býti opatřeno potvrzením lékařské komory, že lékař, který je vydal, byl v době, kdy žadatele zaměstnával, oprávněn provozovat odbornou zubní praxi, nebo potvrzením Svazu gremií dentistů a zubních techniků v Československé republice, že dentista nebo zubní technik, který je vystavil, měl ve zmíněné době koncesi (oprávnění) k provozování zubní techniky.

(3) Ministerstvo zdravotnictví může povolit, aby kandidát, který beze své viny nemůže předložit některé z dokladů, uvedených v odstavci 2, písm. b), f) nebo g), ony okolnosti jinak osvědčil.

§ 5.

(1) Ministerstvo zdravotnictví odmítne přihlášky žadatelů, kteří nevyhovují podmínkám § 1, písm. a) až c), a přihlášky došlé opožděně (§ 4, odst. 1), leč by bylo zmeškání lhůty zaviněno okolnostmi zvláštního zřetele hodnými. Přihlášky kandidátů připuštěných ke zkoušce

odevzdá ministerstvo zdravotnictví předsedovi zkušební komise, kterou určí (§ 2).

(2) Předseda stanoví čas a místo zkoušky a pozve k ní kandidáta.

(3) Kandidát je povinen před zkouškou zaplatit u ministerstva zdravotnictví zkušební taxu ve výši 300 Kčs. O taxě platí obdobně ustanovení § 5 vládního nařízení ze dne 17. prosince 1920, č. 673 Sb., kterým se provádí zákon ze dne 14. dubna 1920, č. 303 Sb., o zubním lékařství a zubní technice.

§ 6.

(1) O zkoušce se sepiše protokol, v němž se uvede, že kandidát

a) je způsobilý pro udělení oprávnění k samostatnému vykonávání zubní techniky podle tohoto nařízení, nebo

b) že při zkoušce neopstál.

Protokol, podepsaný všemi členy komise, se odevzdá ministerstvu zdravotnictví.

(2) Výsledek zkoušky se určí hlasováním předsedy a zkušebních komisařů. Rozhoduje se většinou hlasů, při čemž se pro výrok podle odstavce 1, písm. a) vyžaduje, aby pro způsobilost hlasoval zkušební komisař, jehož zkušebním předmětem jsou výkony v dutině ústní.

(3) Zkoušku nelze zpravidla opakovati; v případech hodných zvláštního zřetele může však zkušební komise povolit, aby kandidát zkoušku jednou opakoval, a to do 3 měsíců; ustanovení § 5, odst. 2 a 3 platí obdobně.

(4) Kandidátům, kteří prokázali způsobilost podle odstavce 1, písm. a), vydá zkušební komise vysvědčení podle vzoru připojeného v příloze. Před vydáním vysvědčení zaplatí kandidát předepsaný kolkový poplatek a taxu za vysvědčení ve výši 100 Kčs.

§ 7.

(1) Žadatel, který vyhověl podmínkám § 1, udělí ministerstvo zdravotnictví oprávnění k samostatnému vykonávání zubní techniky v rozsahu § 4 zák. č. 303/1920 Sb., ve znění zákona č. 171/1934 Sb., pro stanoviště, o němž zjistí po slyšení zemského národního výboru a Ústřední rady odborů, že potřeba samostatného výkonu zubní techniky je tam odůvodněna veřejným zájmem zdravotním. Změnu stanoviště povolí ministerstvo zdravotnictví za stejných podmínek.

(2) Ministerstvo zdravotnictví odejme oprávnění podle odstavce 1, nezhájí-li oprá-

něný bez důležitých důvodů vykonávání zubní techniky v určeném místě do 3 měsíců od doručení výměru podle odstavce 1.

(3) Osoby, kterým bylo uděleno oprávnění podle odstavce 1, smějí užívatí toliko označení „zkoušený zubní technik“ a smějí k němu připojovatí jen označení pracovních hodin.

(4) Oprávnění podle odstavce 1 se smí vykonávatí jen osobně a samostatně. Ustanovení § 55 živn. řádu o provozování živnosti náměstkem a propachtování živnosti na účet vdovy nebo k dědictví oprávněných nezletilých potomků se na oprávnění podle odstavce 1 nevztahují.

§ 8.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení a platí v zemích České a Moravskoslezské; provede je ministr zdravotnictví.

Fierlinger v. r.

Široký v. r.
Ursíny v. r.
gen. Svoboda v. r.
Nosek v. r.
Dr. Šrobár v. r.
Dr. Nejedlý v. r.
Dr. Drtina v. r.
Kopecký v. r.

Đuriš v. r.
Dr. Pietor v. r.
Dr. Šoltész v. r.
Dr. Procházka v. r.,
též za ministra Hálu
Majer v. r.
Dr. Clementis v. r.
gen. Dr. Ferjenčík v. r.

Lichner v. r.

Zkušební komise pro zkoušky podle § 2 vládního nařízení ze dne 26. dubna 1946, č. 106 Sb.,
kterým se provádí § 9, odst. 4 zákona o zubním lékařství a zubní technice.

Vysvědčení.

Pan-paní-slečna
 narozený(á)
 bytem v
 vykonal(a) dne písemnou, a dne ústní
 a praktickou zkoušku podle § 3 vl. nař. č. 106/1946 Sb., a prokázal(a) způsobilost podle
 § 1 cit. vl. nař. pro udělení oprávnění k samostatnému vykonávání zubní techniky jako
 zkoušený zubní technik.

V dne 1946.

.....
 předseda zkušební komise.

.....
 zkušební komisař.

.....
 zkušební komisař.

.....
 zkušební komisař.

Razítko.